

1. kapitola

„Trénujete to ešte?“ opýtala sa Alex. „Myslím s Dustym.“

„Jasné,“ prikývol Paul. „A už mu to ide výborne! Uteká presne na miesto, ktoré som mu ukázal, a potom tam čaká. Včera som tam bol už skôr a potajomky som ho pozoroval. Najskôr sa vyčúral na kôš, potom si ľahol vedľa lavičky a s nastraženými ušami čakal, že sa objavím na ceste. Ani sa nerozbehol za zajacom, ktorý zrazu skákal po lúke. Veľmi bystrý pes!“

Zakaždým, keď Paul rozprával o Dustym, začal o ňom básniť. Alex to už poznala, bola predsa jeho najlepšou kamarátkou!

„Dobre,“ odvetila napokon. „Tak sa stretneme poobede?“

Paul prikývol. „O pol štvrtej? Aby sme si na zajtra stihli urobiť aj úlohy z matematiky. Pomôžeš mi, však? Dnes som vážne ničomu nerozumel. Ani ň! Nič, nula.“

Alex sa zasmiala. „Bože, Paul. Veď si ani nepočúval! Videla som, ako si celý čas hľadel do prázdna. Akoby si nad niečím premýšľal...“

Jej posledná veta znela trochu ako otázka. A Paul vedel, že mu Alex nedá pokoj, kým z neho nedostane odpoveď.

„Vlastne som ti to chcel povedať až poobede. Musím sa s tebou o niečom pohovárať, ale je to trochu zložité. A teraz už nemám čas, musím sa vrátiť k Dustymu, aby nebol nervózny. Má dobrý odhad, kedy prídem, akoby mal pri sebe hodinky.“

„No dobre, chápem. Tak poobede. Ale najskôr to chcem počuť, inak môžeš na matiku zabudnúť.“

„Ach, Alex, neštví ma!“ zlostil sa Paul. No Alex len mykla plecom.

„Dohodnuté?“ opýtala sa.

„Jasné, dohodnuté. Mám na výber?“

Alex vystrúhala grimasu, ako to len ona vedela, keď znova v niečom vyhrala. Ako napokon vždy. A bolo to v pohode, lebo boli predsa najlepší kamaráti. Navyše, dobre vedel, že by preňho urobila všetko, o čo ju poprosí. Aj on pre ňu!

Paul Alex ešte raz zakýval a odišiel. Znova sa zatárali na dlhšie, než mali, ako napokon väčšinou po škole. No teraz sa musel poponáhľať, nechcel predsa riskovať, že sa Dusty

bude nudiť. Alebo si pomyslí, že sa niečo stalo a vyberie sa ho hľadať.

To by sa vlastne na Dustyho hodilo, lebo borderská kólia je pastiersky pes. Tie síce väčšinou poslúchajú, ale niekedy sa aj samy rozhodujú, čo je správne. Napríklad, keď hrozí nebezpečenstvo. Takže, ak pastier povie: „Dávaj pozor, aby ovečky ostali tu na pastvine,“ a potom začne z ničoho nič horieť, borderská kólia všetky ovečky zaženie niekam do bezpečia.

A keď Paul povie Dustymu: „Ostaň tu a počkaj na mňa,“ ale potom sa neobjaví, psík sa ho určite vyberie hľadať.

Na nápad stretávať sa na poludnie s Dustym na okraji lesa Paul prišiel, keď mu otec rozprával, že Dusty je vždy v rovnakom čase nepokojný. Vraj presne vtedy, keď mu v škole končí posledná hodina!

Keďže otec pracoval z domu, vždy Dustyho púšťal predtým na chvíľu von. A Paul ho naučil prísť až k lavičke na okraji lesa a tam naňho počkať. Keďže v lese nebola cesta, nemohlo sa nič stať. Väčšina ľudí, ktorí sa tam chodili prechádzať, Dustyho poznali a vedeli, komu patrí.

Paul sa práve chystal pri talianskej reštaurácii zabočiť za roh, odkiaľ viedla cesta do lesa, keď zbadal dievča a chlapca. Hoci boli ešte dosť ďaleko, hneď ich spoznal. Nielen vďaka kapucni a červenej šiltovke, ale podľa spôsobu, ako

kráčali. Vždy sa správajú tak, akoby im patrila nielen cesta, ale aj celý svet, pomyslel si Paul.

No oni si ho nevšimli, a najlepšie by bolo, keby to tak aj ostalo!

K reštaurácii patrila aj záhrada s kurínom. Paul rýchlo preliezol plot a chrptom sa čo najbližšie pritlačil ku kurínu, aby tam počkal, kým prejdú.

Poznal ich, v škole boli noví, práve sa prisťahovali. Všetci ich volali len dvojčatá, lebo všade chodili spolu. Chodili aj do rovnakej triedy, dva ročníky nad Paulom a jeho kamarátmi, takže sa spolu ani nebavili. A až na pár hlúpych poznámok nechávali Paula aj ostatných na pokoji. Občas prehodili napríklad: „Padaj preč, cítiť, že niekto tu má naložené v plienkach!“ Alebo: „Zabudol si si dnes cumeľ alebo vždy vyzeráš tak trafene?“ A tak podobne. Nie úplne odporné, ale dosť protivné. A veľmi nepríjemné.

No práve včera sa stalo niečo, prečo Paul súrodencov radšej nechcel stretnúť. Práve o tom musel Alex neskôr povedať. Dúfal totiž, že jej napadne, čo má urobiť. Sám netušil, hoci celý deň v škole nemyslel na nič iné. Aj včera večer. Dokonca sa mu o tom snívalo!

Teraz museli byť dvojčatá niekde na úrovni voľného výbehu pre sliepky. Počul, ako nervózne kotkodákajú a mávajú krídlami, akoby chceli utiecť. Kohút začal šialene

kikiríkať. Potom niečo narazilo do kurína. A vzápätí ešte raz.

Dvojčatá hádzali po sliepkach kamene!

Paul sa sotva odvážil dýchať. Teraz počul, ako sa smejú. Potom začali hlasno kikiríkať: „Kikirikííí.“ Rozosmiali sa ešte viac a utiekli.

Paul chvíľu počkal, potom vyšiel zo skrýše a vybral sa hore kopcom do lesa. K Dustymu! Len dúfal, že tam hore predtým neboli aj dvojčatá a nestretli ho...

Potešil sa, že vidí Paula a vyskočil naňho, aby ho pozdravil a oblízal mu tvár. Paul ho so smiechom odtlačil. Potom sa k nemu zohol, pozrel sa mu priamo do očí a opýtal sa: „Všetko v poriadku, kamoš?“ Akoby tušil, že sa niečo stalo. Tá vec s chlapcom a dievčatom. A vreckom, v ktorom bol croissant!

No sám nevedel, čo sa vlastne stalo. Navyše to Paulovi nemohol povedať. Bolo by omnoho jednoduchšie, keby vedel rozprávať! Lenže nevedel.

Preto len štekal a odbehol späť k lavičke, vzal odtiaľ vrecko a položil ho Paulovi k nohám.

„Ehm?“ nechápal Paul. „Našiel si vrecko? Dokonca v ňom ešte niečo je! Polovica croissantu. Aha, chápem – chceš vedieť, či ho smieš zjesť, však? Nie, Dusty, nesmieš. Croissanty nie sú pre psíky dobré, je v nich priveľa cukru, chápeš. Ale si vážne bystrý pes, dobre, že si mi vrecko najskôr ukázal, za to dostaneš aj odmenu.“

Paul sa pohrabal vo svojom vrecku a vytiahol polámanú sušienku pre psy.

Netušil, čo robiť. Paul ho vôbec nepochopil!

Psie sušienky nechutili ani zďaleka tak dobre ako croissant. Aj tak ju však zožral, aby Paula nesklamal. Potom kráčal s vrtiacim chvostom vedľa neho domov.

No na Paulovi bolo niečo čudné, celú cestu si to všímal. Zakaždým zastavoval a hľadel uprene pred seba. Okrem toho sa rozprával sám so sebou ako jedna ich staršia suseda s tučným kocúrom, ktorého raz chytí, keď ten zhrbený lapač myši nebude dávať pozor.

Tak či onak, aj pani Besenbinderová sa často rozprávala sama so sebou. Lenže u nej to už poznal a pri Paulovi to bola novinka.

Keď doňho ňufákom štuchol, Paul povedal iba: „Musím sa ešte raz porozprávať s Leonom a musí mi prezradiť, kto ho priviazal k stĺpu. A koho sa tak bojí, že nechce prezradiť žiadne mená.“

Vôbec mu však nerozumel. Kto je vlastne Leon? Žiadneho nepozná!

Vedel však, že ľudia niekedy hovoria čudné veci, ktorým sa nedá vždy rozumieť, no to, čo práve rozprával Paul, bolo celkom mimo. Musel naňho dávať pozor, keby zase ochorel. Keď raz s horúčkou ležal v posteli, tiež rozprával podobné nezmysly.

Doma sa to ani trochu nezlepšilo. Skôr zhoršilo. Dokonca aj Paulov otec si všímol, že nie je v poriadku! A to Peter málokedy pochopil, že sa niečo deje, čo bolo vlastne celkom dobré, lebo keď s Paulom niečo vyviedli, nemali z toho zle.

2. kapitola

Keď si Paul uložil tenisky do skrinky na topánky a zavesil bundu na vešiak namiesto toho, aby ju len hodil na zem ako zvyčajne, otec sa ustarostene opýtal: „Všetko v poriadku?“

Paul prikývol. „Všetko v poho. Nema problema.“ No vzápätí sa spýtal: „Povedz, oci, keď ste boli deti, tiež ste robili hlúposti, však?“

Peter prikývol. „Jasné, ale...“

„Dobre, aj som si myslel. A priviazali ste aj niekoho o strom alebo stĺp?“

„Ehm... ako ti to napadlo?“

„Len tak. V škole o tom niekto rozprával... že niekoho priviazali o strom. A potom utiekli, lebo prišla búrka.“

„Hrozné,“ povedal Peter. „A tomu chudákovi, čo bol priviazaný, sa niečo stalo?“

„Nie. Ani nie. Niekto išiel okolo a odviazal ho.“